

Hátha valaki nem tudja

Mi is történt 1945. február 11-én, este, úgy 8 óra után?

Nincs kerek évforduló, ezért úgy gondoltam másra hagyom a megemlékezést. Aztán, megdöbbenve belelapoztam az „RTV Részletes” újságba, megnéztem a február 11-i műsorokat. Elképedtem! Azon a napon, amikor 1945-ben egy kisvárosnyi magyar férfi (nő és gyerek!) halt meg, a közszolgálati televíziók (az M-1, az M-2, de a Duna és a Duna-World), de a közszolgálati rádiók: a Kossuth, a Petőfi és a Bartók rádió is tingli-tangli vidám műsorokat sugároznak. Eszükbe sem jut megemlékezni az e napon néhány óra alatt elesett hozzávetőleg 20 ezer (!) magyarról, hozzávetőleg ugyanannyiról, mint az 1526-ban lezajlott mohácsi csatában.

Mi is történt 1945. február 11-én, este, úgy 8 óra után?

Tudjuk, ez évfordulója a Budai-várból 1945. február 11-én történt kitörésnek, mely során a 1944. Karácsonya óta a Budai-várban rekedt magyar és német alakulatok maradványai, hátrahagyva a Várhegy pincéiben sebesült és beteg bajtársaikat, elkerülendő a semmi jóval nem kecsegtető fogságba esést megkísérelték a lehetetlent, azaz egy bravúros rohammal kitörni a Vár és Budapest körül kiépített többszörös szovjet gyűrűből.

Mint tudjuk, a Budapest körüli szovjet gyűrű 1944. Karácsonyán bezárult, s 1945. január közepén a magyar és német alakulatok, feladva Pestet, Budára majd fokozatosan a Várhegyre, pontosabban a Budai várba szorultak vissza. A Hitler által ígért légi utánpótlás akadózott, majd a szükség repülőterként használt Vérmező eleste után le is állt. A magyar és német parancsnokok, Hindy Iván vezérezredes és Karl Pfeffer-Wildenbruch Obergruppenführer, akik összességében 40-45 ezer em-

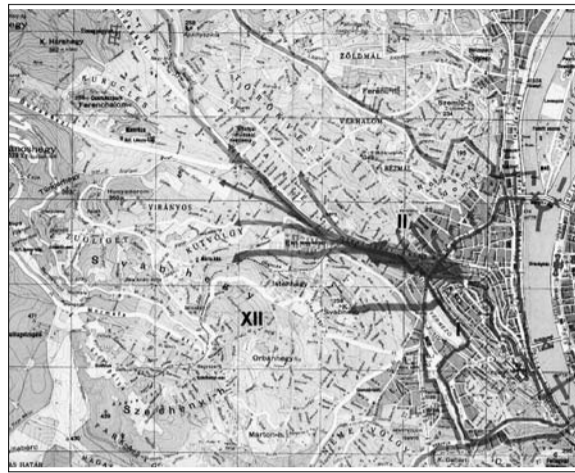
ber – nagyjából fele-fele arányban magyar és német katonák – felett rendelkeztek, s akik minden korábbi kitörési engedély-kérelmekre Hitlertől elutasító választ kaptak, lőszer és élelem fogytával elhatározták a kitörést. Itt is furfanghoz kellett folyamodniuk, azaz a Berlin felé küldött rádióüzenet után, miszerint kitörnek, összetörték a rádiót, hogy ne vehessék Hitler ismételt tiltó parancsát.

Az 1945. február 11-én este 8 óra körül a Bécsi kapun keresztül a Várfoke és az Ostrom utcán kitóduló magyar és német csapatokat, melyek sem tűzérési támogatást nem kaptak, s nehézfegyverekkel sem rendelkeztek, a kitörést már „váró” szovjetek a Széna és Széll Kálmán tereken félelmetes golyózáporral fogadták.

Az egyenlőtlen küzdelem hamar eldőlt: a fáradt, kiéhezett, lőszerrel alig rendelkező kitörő sereg, azaz józan becslések szerint 44 ezer, fele részt magyar, fele részt német katonából másnapra hozzávetőleg 700 katonára érte el a magyar-német vonalakat, (átmenetileg) megmenekült. Azaz 43 ezer katona egyetlen nap leforgása alatt halt meg, amiből, ha az arányok helyesek 21-22 ezer volt a magyar halott.

Es itt meg kell állni. Megállni és nem azt boncolgatni, hogy az elesettek hány százaléka szimpatizált a német terjeszkedéssel, hány százaléka volt náci (szovjet szóhasználat szerint: fasiszta) érzelmű, hanem fejtegetni a katonai esküjükhöz halálukig ragaszkodó, hazájuk fővárosát az ellenségtől (igenis ellenségtől, mert egy katona számára a felette, a parancsnoka mondja meg ki az ellenség) védő katonák végső erőfeszítése, halála előtt. S hogy nem adták meg magukat, az is érthető, hiszen már 1944 ősze óta magyar földön tevé-

kenykedik a Vörös Hadsereg, s vannak hírek, hogy az elfoglalt területeken mi történik, s mi történik a fogságba esett honvédekkel. De tudjuk azt is, hogy a Várhegy pincéiben berendezett hadikórházak sebesültjeinek szenvedését a Várba betörő szovjetek, nem gyógyszerrel, kötszerrel és érzéstelenítővel, hanem lángszóróval rövidítették le.

Igen! Meg kell állni és eltöprengeni azon, hogy a mohácsi csatával azonos embervesztés, miért nem érdemel meg, több mint 60 év után, a hivatalos Magyarországtól kegyeletet. Hogy egy tisztességesen megrendezett állami megemlékezésen elsirassuk azt a kisvárosnyi életerős magyar férfit, köztük a csupa fiatalból álló két Egyetemi Rohamzászlóalj önkénteseit, ahogy ezt tette Nemeskürty Ist-

ván 1972-ben a doni áldozatokkal a „Requiem egy hadseregért” című könyvében. Megemlékezni, s nem azon fanyalogni, hogy párfős szervezetek miként emlékeznek meg róluk. S mellesleg elsíratni azt a Gerhard Schimhuber német vezérkari ezredest, aki egy hónappal korábban még megmentette a budapesti gettó maradék 60-70 ezer lakóját, s aki a Lövház utcában ugyanezen harcban esett el.

Igen, ideje már központilag, államilag felmenteni ezeket az elesett katonákat a hamisan csengő „fasiszta” jelző súlya alól, s ezzel felítatni azt a gyászkönyvet, mely még ma is legördül ezekben a hideg februárelejei napokban a hozzátartozók sokat látott és még többet tapasztalt barázdált arcán. Ez a feladat a hatalomban lévőkre vár!

Mi pedig, civilek, addig is kegyelettel gondoljunk az elesettekre! Legyen emléküik áldott!

Dobai Miklós

<http://induljelegyuton.hu/?cat=1>

A vízcspából is antiszemitázás folyik

A vízcspából is antiszemitázás folyik. A cionista hatalom érdeke szerint működő propagandának köszönhetően egyfolytában ömlik a guszztustalan provokátorok fröcsögése, nyakunkba zúdítva újabbnál újabb feszültséget, nyugtalanságot. Márpedig a történelemtudás hiányos ismerete nem ment fel senkit a hazug állítások előbb-utóbbi felelőssége vonásá alól.

A legfrissebb hírek szerint az izraeli külügy ismét aggódik amiatt, hogy Magyarországon „újra próbálják írni a holokauszt történelmét”, és a Magyarországot vezető Horthy Miklós abban betöltött szerepét. A csekély történelmi tudás birtokában lévő zsidó „szakemberek” ismét Magyarországot vették napirendi pontjukra, miszerint „egyes kormányzati tényezők megengedők az antiszemita folyamatokkal szemben”. Nagy Andor magyar nagykövetet sikerült ismét előállítani, az eseményekről izraeli lapok számoltak be.

Vegyük csak sorra és igazítsunk helyre néhány „apró” momentumot. Alapként induljunk ki abból az egyszerű tényből, miért kerülhettek a zsidók történelmük során olyan sokszor szerencsétlen helyzetbe. A talmud tanítása szerint a zsidó nép nem munkára született. Szent írásuk szerint ők valamiféle felsőbbrendű lények és sajnos a mai napig ebben a tévhitben élnek. A zsidóság történelmi szerencsétlensége alapvetően mindig a világhatalomra törekvésüknek volt köszönhető. Nem tanultak saját bajukból, képtelenek elfogadni, hogy a világot nem ők irányítják, következésképpen a nemzetek haragja előbb-utóbb utoléri őket és elemi erővel sújt le rájuk. Ezzel pedig számolniuk kell, a világ bármely pontján próbálnak új hazát keresve gyökeret eresztetni.

Horthy Miklós történelmi nagyságát pocskonidáziuk több szempontból is enyhén szólva illetlen. Egyrészt, mert -johiszeműen feltételezve - tudatlanság, történelmi ismeretek

hiányosságára utal, ha nevét felkapva, antiszemitázva, Magyarország egykori kormányzóját mocskolják, másrészt pedig a zsidóság saját maga is részese volt annak a virágzó korszaknak, amelyet a kormányzó teremtett meg 1919-44-ig.

A zsidóság Magyarországon hálával tartozik Horthy Miklósnak. A süket füleknek (na és persze a képzetlenség hiányából fakadó homálynak) köszönhetően, Magyarországról most mi bömböljük Izraelbe, hátha az illetékesek végre megértik:

Horthy megtette azt Hitlerrel szemben, amit a német befolyás alatt lévő államok egyetlenegy vezetőjének sem volt bátorsága megtenni! A kormányzó a román kiugrás (augusztus 23.) keltette káoszban lemondatta Sztójajt (helyére Lakatos Géza került). E lépéseknek köszönhetően megmenekült a Budapesten összezsúfolódott közel negyedmillió zsidó állampolgár.

A korszaknak egyébként a világ és Európa is sokat köszönhet (illik azt is ismerni, hogy az új gyárak és üzemek élén legtöbb esetben zsidó származású magyar állt. Ebben az országban a történelem során békében élt zsidó, cigány és mindenféle nemzetiség, egészen addig, amíg a néhány cionista feje tetejére nem állította a világot). A teljesség igénye nélkül említsük meg például a Ganz, Weiss Manfréd, Láng, Tunggram, Hoffer, Telefongyár, Kábel Művek, Chinoin, Richter, Ozdi Vasművek gyárakat. Ne feledjük, hogy ebben a korban nyílt meg a kontinens első földalatti vasútvonala de a világ első telefonhíradó központja is. Az oktatás, az orvosi ellátás és a közbiztonság mintaszerűen volt megszervezve. A magyarság bebizonyította, hogy az 1920. június 4-én aláírt legnagyobb tragédiából is van kiút, a csüggedést a hit és a tenni akarás váltotta fel az embereken. Magyarország vezetői értették a dolgukat.

Tudomásul kell venni, Magyarországon a zsidók minden ügyeskedés ellenére, olyan csekély létszámú kisebbségben élnek, akik eredetükre és szerencsétlen sorsukra hivatkozva, egyébként is több jogot élveznek, mint más kisebbségben élő honfitársaink (a többségről nem beszélve). Ennek a szerencsétlen világnézettel megáldott kisebbségnek az érdekeért akár Izraelből, akár itthon bömbölni teljesen felesleges.

2014. február 14. – magyartudat.com

Izrael beavatkozik a magyar belügyekbe

Behívatta Nagy Andor tel-avivi magyar nagykövetet az izraeli külügyminisztérium, ahol közölték vele, hogy nagyon aggodnak a magyarországi „antiszemita incidensek és nyilatkozatok” miatt, valamint hogy Magyarországon újra próbálják írni „a holokauszt történelmét”. Ennek kapcsán kiemelten említették a Szabadság térre tervezett emlékművet, ami „Magyarországot nem mint kollaboránst, hanem mint áldozatot mutatná be”.

Világos. A zsidó mindenkor magának akarja megtartani a sajnálandó és támogatandó áldozat szerepet. A zsidón kívül minden másnak, Izraelen kívül minden országnak a gonosz elnyomó szerepével kell azonosulnia és vezekelnie kell.

Hihetetlen, hogy megint a holokauszt-vallással kell foglalkozni, mostanra a csapból is ez folyik. Bizonyára az izraeli nagykövetségen fel sem merül, hogy a világháborúnak a zsidókon kívül más áldozatai is voltak. Pedig a zsidóság sorsa csak egy apró lábujjgöcs a fehér emberek országai közt dúló legnagyobb háború történetében.

A kormányznak fokozott ellenállást kell mutatnia ezzel a nemzetközi zsidó nyomásgyakorlással szemben. A zsidó szervezetek összezárnak ebben a kormány- és magyarelles műveletben, és miközben a kormánnyal szemben követeléseket fogalmaznak meg, az ellenzéknek fokozott támogatásban részesítik. Ez Magyarország belügyeibe történő nyílt beavatkozás, ami ellen a magyar kormány kötelessége megtenni minden ellenintézkedést.

Emlékeztetnénk, hogy hatósági megfélemlítése és szétverése előtt a TMRSZ rendőrszakszervezet adatszolgáltatásra szólította fel az országgyűlési képviselőket arra vonatkozóan, hogy a magyaron kívül milyen más állampolgársággal rendelkeznek még. Erre a parlamenti politikusok mindössze 3%-a adott választ határidőn belül, vagyis a politikusok 97%-a potenciális izraeli-magyar kettős állampolgárnak tekintendő.

2014.02.17. – Hidfo.net